

DE SAMOERAI

'Je suis chez moi partout et nulle part. Je ne suis jamais un étranger et je n'appartiens jamais tout à fait.'

Georges Simenon

Chris stapte uit. Nee, hij stapte niet zomaar uit. Hij takelde zich uit de wagen. De Ray-Ban stak in het zakje van zijn jas. De bril was een masker. Zorgde voor focus. Maar om twee uur 's nachts had Chris geen bril nodig. Niets kon hem afleiden, zelfs de regen niet die steeds meer een gesel werd. Hij stond onder het viaduct van de afrit Gent-Zuid, de slagader die zich langs het park naar het hart van de stad boorde. Chris' wagen, een zwarte Mercedes, was de enige op het parkeerterrein. Chris hield zijn vinger aan zijn oortje, zijn lijn naar de buitenwereld.

'Ik ben helemaal alleen', zei hij.

Hij *was* alleen. En hij was niet alleen. Hij keek rond. Aan de overkant een busje met twee agenten in burger. Op de vijfde verdieping van een flatgebouw nog eens twee agenten van het Interventieteam voor het raam. De ene met de ellebogen op de vensterbank en een verrekijker voor zich. De andere met een geweer klaar. Achter Chris, aan de andere kant van het viaduct, twee poncho's bij een boom in het gras. Clochards die hun lippen van de fles en hun ogen open hielden.

'Geen spoor van het target', zei Chris.

Hij stapte naar de Mercedes, leunde tegen het portier en keek naar de graffiti op de muur. Een familie, zo weggerukt uit een cartoon: vader, moeder en zoon. Ze bleven droog, hadden beschutting gevonden. Chris wilde ze van dichtbij bekijken toen hij een wagen over het viaduct hoorde razen.

‘Ons afspraakje?’ vroeg hij.

Chris keek op zijn Garmin Fenix 6. Het was twee over twee. De afspraak was om twee uur, maar belangrijke mensen waren net als maden: kwamen altijd later. Hij hoorde hoe de wagen de afrit nam. Het natte wegdek glom als lag er een laag olie op. Als dit hun date was, zou de wagen een U-bocht maken en het parkeerterrein onder het viaduct oprijden.

‘Stand-by’, hoorde Chris de man achter de verrekiijker zeggen.

‘Top’, zei Chris.

‘Twee inzittenden’, zei de stem in zijn oortje. ‘Kan prijs zijn.’

Chris haalde een hand uit zijn zak. De hand ging zachtjes naar het wapen dat onder zijn jasje in zijn holster lag te wachten. Tot voor kort zag je die hand niet. Het was de hand van een goochelaar. Maar Chris was al lang geen goochelaar meer. Soms bleef die hand steken bij zijn hart, als hij een overslag voelde, of bij zijn hals als hij buiten adem was. Nu bleef de hand steken bij zijn das. Daarna glipte de hand naar binnen. De Glock 9mm bleef kalm en koel. De kogels lagen te slapen tegen Chris’ hart.

‘Vals alarm’, sprak de stem.

Chris zag de wagen doorrijden naar de snelweg. Hij keek naar de familie Graffiti.

‘Wat denken jullie?’ hoorde hij een clochard in zijn oortje. ‘Houden we het voor gezien?’

Chris wachtte op orders.

‘We geven ze nog een kwartier’, zei de verrekiijker.

‘Top’, zei Chris.

Een kwartier kon hij nog wel hebben. Hij liet zijn armen naast zijn lichaam hangen. Strekte zijn benen. Zijn knie was klaar om zijn lijf als een strandstoel in elkaar te laten klappen. Hij keek naar links, naar rechts. Er was nog steeds niemand te zien. Hij ging met zijn rug tussen de familie Graffiti staan.

De regen arceerde de straatverlichting. Het was al een week niet gestopt met gieten. Chris keek naar de flats. Hij vroeg zich af hoe

dit alles eruitzag vanaf de vijfde verdieping, door een verrekijker: een man van bijna vijftig op een verlaten parking, in pak en das, klaar voor een overdracht. Een overdracht die doorgaans door een lid van het Interventieteam of van de Speciale Eenheid werd afgehandeld. Niet door een doorsnee bodyguard. Maar Chris was dan ook geen doorsnee bodyguard. Men had uitdrukkelijk om hem gevraagd. Hij was de juiste man op de juiste plek.

‘Daar zijn ze’, klonk het.

Chris duwde zich af. Weer kwam een wagen over het viaduct gereden, weer maakte hij een bocht, maar deze keer minderde hij vaart.

‘Hier gaan we’, zei hij.

‘Hebbes’, zei de verrekijker.

Chris zag hoe een oude Opel langzaam de parking opreed en bij de parkeerautomaat bleef staan. De motor ronkte als een hond. Door de donkere ruiten kon Chris niet zien of ze op de achterbank zat.

Het trutje.

‘Voorzichtig, Coene’, klonk het in zijn oortje.

Chris stapte naar de Mercedes, opende het portier en haalde het koffertje eruit. Het schitterde in de nacht. Maar wat erin zat, schitterde dag én nacht. Hij sloot het portier en ging midden op de parking staan, het koffertje in zijn ene hand, zijn andere hand klaar om te goochelen. Zonder paraplu, zonder trenchcoat, zonder scrupules. De regen hield hem alert.

‘We hebben ze in ons vizier, Coene.’

Chris voelde een wimper trillen.

‘Laat ze maar tot bij jou komen, Coene.’

Hij keek voor zich uit. Voelde zich aangestaard door de familie Graffiti. Een man stapte traag uit de Opel. Hij droeg een trainingspak en had een paardenstaart. Hij zag Chris, boog voorover door het raampje en sprak tegen de chauffeur. Chris speelde voor sfinx. De wimper ging liggen.

‘Blijf koel, Coene’, sprak een stem in zijn oortje.

Wat dachten die gasten van het Interventieteam wel. Was de nacht zacht en zwart?

‘Denk eraan: we willen dit *netjes* doen. Zonder opruimwerk.’

Ze bleven hem op stang jagen. Chris zei: ‘Stop met praten.’

Chris zag het trainingspak voor de Opel postvatten. Hij stond met zijn rug tegen het portier en stak een hand op. Hij leek Chris te wenken. Chris hield er niet van om gewenkt te worden.

‘Blijf waar je bent, Coene’, zeiden ze in zijn oor.

Chris zette een stap naar voren, wachtte tot de man het teken gaf om verder te gaan.

‘Vergeet het, Coene. Blijf waar je bent.’

Maar hij hoorde ze niet meer. Hij hoefde het oortje niet uit te zetten. Hij was evenzeer van steen geworden als de familie Graffiti.

‘Coene, nog één stap en we hebben het niet meer onder controle. Dan hebben we ze niet meer in het vizier. Die regen...’

Chris stapte door, het koffertje in zijn hand.

‘Coene, we zien geen zak als je achter die boom staat. Coene!’

Hij bleef op een meter van de Opel staan.

‘Godverdomme, Coene! We zien niks meer! Stap achteruit en laat hem tot bij jou komen. We kunnen hem alleen uitschakelen als...’

Het trainingspak knikte naar het koffertje. Dat zag er door de spetters steeds nieuwer uit. De paardenstaart leek een nachtvogel die wilde wegvliegen.

‘De centen?’

Chris zei: ‘Present.’

Hij knikte naar de Opel.

‘Het meisje?’

De paardenstaart wilde inschatten met wie hij te maken had.

‘Wie ben jij?’

‘Wat maakt dat uit?’ zei Chris.

‘Haar babysitter?’

Chris had het meer voor dat andere woord: beschermengel. Hij

wachtte tot de man tegen het raam tikte en achterwaarts het portier opende. Het kraakte. Moest dringend geolied worden. En daar zat ze. Op de achterbank. Het trutje.

Chris zag dat ze er niet langer uitzag als het wicht dat hij drie weken geleden had leren kennen. Ze had heel wat minder noten op haar zang. Ze was niet in staat om met hem te lachen, om haar tong naar hem uit te steken, om met haar ogen te rollen, om hem na te apen of om hem de oren van zijn kop te zagen. Ze kon niets meer van dat omdat een zakdoek in haar mond stak.

‘De centen’, zei het trainingspak.

Chris schudde het hoofd. Hij hoorde de stemmen in zijn oortje, maar negeerde ze. Zoals hij ook deed met die uit een ver verleden. Hij schudde ze met de regendruppels van zich af.

‘Het meisje eerst’, zei hij.

Het was een klein genie. Dat had haar moeder gezegd. Een autistisch wonderkind. Tja. Het was een wonder dat Chris daar nog stond en er niet de brui aan had gegeven. Een verwend nest, dat was ze.

Chris rechtte zijn rug. Maakte zijn schouders los. Hier stond hij dan. In een plensbui gekrompen tot maatje small. Voor een meisje van tien. Een meisje van tien miljoen. Voor haar ouders was het losgeld even belangrijk als de staatsschuld en de begroting samen. Wie zou geen tien miljoen betalen voor zijn kind als het werd ontvoerd? Chris haalde diep adem. Hij kon er niet over meepraten. Hij had geen tien miljoen. Hij had ook geen kind.

‘Jij je zin’, zei het trainingspak.

Hij bleef Chris aankijken terwijl hij tegen het trutje zei: ‘Maak je gordel los en stap uit.’

Chris hoorde hoe de chauffeur achter het stuur het herhaalde. Het was een vrouw.

‘Voorzichtig’, zei het trainingspak. ‘We willen niks overhaasten. Als het niet gebeurt zoals we willen, is het straks helemaal *gebeurd*. Begrepen?’

Chris zag zichzelf in de natte, donkere carrosserie. Hij zag er gebroken uit, vervaagd, wazig. Zijn gestalte gleed als water naar beneden. Het trutje had zich losgegespt en ging naast haar ontvoerder staan. Het trainingspak knikte naar al die flats.

‘Waarom heb ik het gevoel dat we hier niet alleen zijn?’

‘We zijn alleen’, zei Chris. ‘Geloof me.’

‘Ik heb de eerste stap gezet. Nu jij.’

Chris zag dat de boom bij de automaat het zicht blokkeerde.

‘Top.’

Hij wilde op het trainingspak afstappen, maar die zei: ‘Niet jij. Je ziet er wel charmant uit, maar ik val meer op cash.’

Chris keek naar het koffertje in zijn hand. Hij wist dat er niets anders op zat. Hij zette het koffertje op de grond en schopte het naar het trainingspak. De man hield het meisje met één arm bij zich en nam met zijn andere hand het koffertje op. Dat kon. Tien miljoen weegt niet zo zwaar. Niet zo zwaar als tien verloren jaren.

Het trainingspak leek te overwegen om het koffertje te openen en ter plekke de centen te tellen, maar zag er door de stortbui van af. Hij lachte naar Chris.

‘Je weet dat ik het hier niet kan tellen. Wat denk je hiervan: ik tel het straks na en dan bel ik waar je haar kunt komen halen.’

Chris zoog op zijn onderlip. Van een onverwachte wending kon je niet echt spreken. Hij keek naar de boom. Stond nog steeds in de weg. De stad maakte er om de zoveel jaar een zaak van om steeds meer bomen te planten, maar pleinen als de Kouter, de Korenmarkt en het Sint-Pietersplein bleven even kaal als het hoofd van een hindoed. En die ene boom die ze dan toch hadden geplant, stond hier net waar hij niet moest staan.

Chris wilde naar de clochards kijken, maar op dat moment draaide de man het trutje bij de schouders naar de wagen. Chris zag dat het vooruitzicht om weer in die wagen te stappen tranen met zich meebracht. De gordel lag als een dwangbuis te wachten.

‘Wacht’, zei hij.

Het was nog maar een kwestie van seconden. De regen tikte de tijd weg. De gordel zou 'klik' zeggen en de zaak zat muurvast.

Er was geen tijd om een stap te zetten, te rennen of zelfs te springen.

Chris *gooide* zich op de twee. Fuck die heup van hem, die knie en die paar gram te veel. Die extra kilo's kwamen van pas.

Hij lag op het trainingspak, schopte de man van zich af en duwde het meisje weg, terwijl hij het wapen uit zijn holster toverde op het moment dat het trainingspak op zijn zij rolde en hetzelfde deed. De man stond op en probeerde weg te komen, niet zonder het koffertje en niet zonder zijn wapen het laatste woord te gunnen. Maar nog voor hij zijn wapen kon richten, stak Chris zijn hand uit en schoot twee kogels in zijn borst. De bloedspatten verbreedden met de regenspetters.

Chris hoorde in zijn oortje de paniek.

'Godverdomme! Coene! Wat is daar aan de hand? Is ze oké?'

Chris had geen tijd om te antwoorden. Het schot leek op de knalpot van de Opel. De vrouw achter het stuur probeerde de parkeerplek af te rijden.

'Coene! Ik herhaal: is ze oké?'

Chris lag nog steeds op zijn zij, beschermde het meisje en mikte. Schoot. De volgende kogel in de Glock werd gewekt, vluchtte de loop uit. De regen werd een vloeibaar tralies. Chris miste. Schoot nog eens. Miste nog een keer. De Opel reed verder. Chris hoorde het geschreeuw, de stemmen, het kabaal in zijn oortje. Toen kneept hij zijn andere oog dicht en mikte een laatste keer. Derde keer, goede keer.

Hij raakte de achterste band van de Opel, die begon te slippen. De wagen crashte tegen de laatste zuil, waarna een alarm afging. Chris lag nog steeds op zijn zij. Hij liet het wapen zakken. Het woog een ton. Hij voelde een kramp opkomen in zijn arm.

'Wat is daar allemaal gaande, godverdomme!'

Chris wachtte tot de vrouw achter het stuur uit de wagen kwam. Dat leek tien jaar te duren. Ze was zich eerst nog wat aan het opmaken in de achteruitkijkspiegel, zo leek het wel. Naast hem, op amper twee meter, lag het trainingspak, niet meer in staat om nog veel te gaan trainen. De man was morsdood, de arm wanhopig gestrekt naar het koffertje. De paardenstaart als een slapende kat achter hem.

‘Gaat het?’ vroeg Chris aan het meisje.

Ze kon alleen maar snikken, sniffen, huilen. Ze was haar bril kwijtgeraakt en leek hem amper te herkennen.

‘Maak je geen zorgen’, zei hij. ‘Het is voorbij.’

Hij hield het wapen voor zich uit. Wachtte tot de vrouw uit de wagen zou strompelen.

Toen kwamen ze een voor een tevoorschijn: de clochards, de twee flikken in burger en de twee mannetjes uit de flat.

Chris ging op zijn rug liggen. Hij zag de wolken als plukken wol voorbijdrijven, de spetters waren vallende sterren. Al die flats, al die mensen, al die families die daar veilig lagen te slapen zonder te weten wat er was gebeurd en zonder te weten dat de wereld ’s nachts anders was dan overdag. Hij wachtte tot een van de agenten hem overeind hielp. Er kwam niemand. Hij stak de Glock weer in zijn hangmat en stond op.

‘Ze is eraan’, zei een van de clochards nonchalant.

Chris stapte naar de Opel en zag waarom de jonge vrouw niet was uitgestapt. Er was een probleem. Ze zat vast. Vast met haar hoofd in de voorruit. Op slag dood. Met open ogen zat ze vol ongelooft naar het einde van haar rit te staren. Geen gordel.

‘De babysit’, zei Chris meer tegen zichzelf dan tegen wie ook.

Hij herkende haar. Het was de au pair. Begin twintig, nog maar enkele maanden in dienst bij de familie.

Chris draaide zich om. Het meisje hilde tranen met tuiten. De regen treurde met haar mee. Ze hadden haar allemaal omsingeld, maar tot zijn verbazing maakte ze zich los en wilde op hem aflopen. Stom wicht.

‘Laat me gaan!’ schreeuwde ze.

‘Je mama en papa komen er zo aan.’

‘Ik wil naar mijn oppas!’

‘Je oppas heeft een ongeluk gehad’, zeiden ze.

Maar ze had het niet over de au pair. Ze had het over *hem*.

‘Ik wil naar Chris.’

De *oppas*. Nee toch, niet weer dat Mary Poppingsgedoe. Haar babysit zat daar in die wagen met een ketting van glas rond haar hals. Haar babysit was degene die haar had ontvoerd. Chris was geen babysit. Vlak daarna voelde hij de echte steek in zijn heup. Een oppas. *Hij* had een oppas nodig, ja. Vanwaar hij stond hoorde hij amper wat een van de agenten tegen een andere, een nieuwkomer, zei:

‘Hij is de lijfwacht.’

Het woord werd ter plekke weggeveegd door de regen.

‘De bodyguard.’

Chris keek rond. Wat een zootje. Waarom had hij die band eerst gemist? Hij was bijna vijftig, maar hij was toch nog niet blind? Hij had tot voor kort alleen een leesbril nodig. Maar daarnet, op de grond, was hij niet in staat geweest om iets te lezen, niet eens de nummerplaat van de wagen.

‘Gaat het?’ vroeg de man van de verrekijker.

Chris knikte.

‘Je had het daar bijna verkloot, kameraad.’

Chris negeerde hem en de rest van het Interventieteam. Nee, het ging niet. Om eerlijk te zijn ging het helemaal niet. Hij had bij dat laatste schot niet gemikt op die achterste band. Hij had de achterruit in het vizier gehad.

‘Je denkt echt dat je een harde bent, hé Coene.’

Chris duwde de man opzij.

‘Een echte para. Te speciaal voor de Speciale Eenheden, hé.’

Chris liep hem voorbij.

‘Het scheelde niet veel of ze was er niet eens meer.’